

— Ето ги. Избери си едното отъ тѣхъ.

— Че оти едното, бе свети Илия? Не може ли и тритѣ? Като ще е подарѣкъ отъ Бога, подарѣкъ да бжде.

— Не, едното — само за дървата.

— Че азъ мога и за тритѣ да насѣка. Не гледай ти дѣда си Иля такъвъ-онакъвъ. Ржцетѣ ми сж здрави. Речи ми само: твои сж тия магарета и толкозъ. Додето се усѣтишъ, — готово! Ще ги натоваря, за едната хубостъ ще ги натоваря. Хубаво ми помни думата.

— Тѣй ми поржча дѣдо Господь: да си изберешъ едното. Кое то най ти допадне.

— А другитѣ?

— Ще ги върна на небето.

Дѣдо Ильо си бутна капата отзадъ, почеса се и лукаво смигна.

— Лъжешъ ме, сине, лъжешъ ме. Господь ти далъ и тритѣ за мене, ама ти си рекълъ да го изхитришъ. Знамъ те азъ тебе. Другитѣ ще ги продадешъ, и паритѣ — хопъ! — въ джоба... А дѣдо Господь нека си мисли, че е направилъ добро на дѣда ти Иля... Зеръ, нѣма да слѣзе отъ небето да ме пита я: пратихъ ти три магаренца...

Свети Илия не го и доизслуша. Той само потегли поводитѣ на тритѣ магаренца и се повърна назадъ. Дѣдо Ильо остана да гледа втрещенъ подире му. Сетне натовари дървата отгоре си и се преви надве. Но скоро краката му се прекосиха, и той седна отново върху товара си.

— Ехъ, право сж го рекли хората: който дири многото и малкото изгубва, — продума дѣдо Ильо на себе си и се удари по главата.

Снѣжко Бѣлодрешко